

Zannekin-Jaarboek 17, leper; Mijdrecht, Stichting Zannekin, 1995, 176 blz.

Dit jaarboek betreffende de cultuurgeschiedenis van de grensgebieden van België en Nederland bevat, afgaande op de inhoudstafel, drie artikels die een bespreking in *Wetenschappelijke Tijdingen* kunnen verdienen. Bij nader toezien wordt men ontgoocheld, en komt de bedenking op: hoezeer zou de Vlaamse Wetenschap kunnen bevorderd worden, indien deze energie en dit vele geld anders gebruikt werden.

In *Joris van Severen en de Franse Nederlanden* voegt Maurits Cailliau aan gegevens uit zijn *Gedenkboek Joris van Severen* (besproken in *Wetenschappelijke Tijdingen*, jg. 54, 1995, nr. 2, blz. 119 e.v.) vooral lange citaten toe uit kranten-interviews en een brochure. Hij erkent dat daarbij het tijds kader zou moeten geschetst worden, maar “*We zagen ons om reden van tijd en ruimte gedwongen dit hier achterwege te laten.*”

“*Naar aanleiding van het 25-jarig overlijden van J.M. Gantois verzochten wij onze gewaardeerde medewerker, de militaire ere-aalmoezenier A. Lowyck, om een biografische bijdrage over zijn vriend Gantois.*” Dat leverde een tekst van tweeëndertig bladzijden op, met heel weinig nieuws.

Verdienstelijker is P.J. Verstraete met zijn twaalf bladzijden tellende *Vital Celen: Vlaams ambassadeur in Frans-Vlaanderen*. Maar ook hier blijken oude flamingantische propaganda-voorstellingen sterker dan recent wetenschappelijk onderzoek. “*Zijn humaniora doorliep hij (na 1900) aan het college van Aarschot waar alles Frans was wat de klok sloeg.*” Waartoe dienen dan de publikaties van Lieve Gevers over de taaltoestanden in het middelbaar onderwijs, of van Mark Hanson *Van Frans naar Nederlands* (Maaslandse Monografieën, 1990)?

Van het Algemeen Vlaams Verbond in 1919, dat een overkoepelende Vlaamsgezinde drukkingsgroep wilde worden op basis van het minimumprogramma, heet het: “*De poging mislukte evenwel omdat Van Cauwelaert zich tegen de aanwezigheid van Fronters en Activisten verzette.*” In *Wetenschappelijke Tijdingen* (jg. 39, 1980, nr. 3, blz. 137-146), heeft E. Gerard aangetoond hoe de vork in de steel zat, in zijn artikel *August Vermeylen en het Vlaams Verbond 1918-1919*. Vermeylen weigerde medewerking, omdat “*ik me niet met het programma van het Vlaams Verbond, eisende indeling van de weermacht in Vlaamse en Waalse eenheden, niet verenigen kan ... Een laatste woord moet er nog uit: “Er is, in de standregelen zelf, niets dat oud-activisten belet mee te gaan. Voor de zuiverheid van de Vl. beweging vind ik dat jammer”*, aldus Vermeylen aan Van Cauwelaert op 16 juni 1919. Het Verbond bleek een doodgeboren kind, omdat er bijna geen socialisten of liberalen aan meededen.

LODE WILS
DE GRUNNELAAN 14, B-3001 HEVERLEE